

вори портиерътъ и тръшна вратата.

Сърдцето на Ли-Ванъ се сви.

— Какво значи туй? Кжде е татко? Кжде сж другитѣ? Кжде е братътъ на Пахъ?

Въ този моментъ мозъкътъ му просия.

— О, колко съмъ глупавъ! Ами той отдавна си е вжщи.

И малкитѣ, мръсни крака отново започнаха да тичатъ къмъ бедната колиба.

Нѣкаква тежестъ падна върху сърдцето на Ли-Ванъ: бащата го нѣмаше въ кжщи. Пахъ, чийто по-голѣмъ братъ работѣше съ баща му въ фабриката, му разправи ужасни нѣща.

Разказа му, че неговиятъ баща и братътъ на Пахъ били затворени. Сега се намирали задъ желѣзнитѣ решетки и ги биели. Но не били сами. Като тѣхъ имало много, твърде много . . .

— Ли-Ванъ, у насъ живѣе единъ студентъ. Преди малко той всичко ми разправи. Азъ не го разбрахъ. Едно само запомнихъ: трѣбва да отидемъ при губернатора и да го помолимъ да пустне баща ти и моя братъ.

Настѣпи друго утро. Предъ прозорчетата на Ли-Ванъ се трупаха много деца. Ли-Ванъ стоеше на вратата и имъ разправяше нѣщо.

— Ще викате всички, но само тогава, когато ви дамъ знакъ. Иначе ще мирувате. Трѣбва да предразположимъ губернатора! Трѣбва много да го молимъ, за да пустне бащитѣ ни.

— Добре, разбрано!

— Напредъ!

Колко жалки изглеждаха тия деца! Изпокжсани, мръсни и боси. Но минаваха презъ улицитѣ сериозни и горди.

— Ли-Ванъ, стигнахме вече!

Предъ тѣхъ се появи единъ ораторъ. Той говорѣше бързо, твърде бързо. Ли-Ванъ не разбираше всичко, разбираше само, че говори за неговия баща.

— Ли-Ванъ, въ затвора трѣбва да е страшно!—каза Пахъ.

— Сега е все едно. Ние скоро ще ги измолимъ, само почакай още малко.

Гласътъ на оратора биде прекжснатъ отъ куршуми.

Въ тълпата се отекна безкраенъ писъкъ.

Децата започнаха да бѣгатъ на всички страни. Тѣ плачеха.

— Пахъ . . . Пахъ . . . Чакай ме! . . .

Нѣкой бѣ съборилъ малкия Ли-Ванъ наземята. Ли-Ванъ бѣ повлѣкълъ и своя приятель.

— Ли-Ванъ! Ли! . . .

Устнитѣ на Пахъ треперѣха и отказваха дори да шепнатъ. Краката му отъ страхъ се вкочениха.

— Не се плаши, Пахъ! . . . Не се страхувай! Ние отиваме да молимъ . . .

Пушкитѣ отново загърмѣха. Рубашката на Ли-Ванъ се окървави. Той падна и главата му се удари въ единъ голѣмъ камъкъ на улицата. Милосърдни хора покриха разкърваненото му и вече изстинало лице . . .

Преразказалъ Б. Георгиевъ

Гатанки

1. Войвода пѣсенъ пѣе, червено знаме вѣе?

2. Мели, мели воденица, нито брашно ни пшеница?

3. Есенъ се Тодоръ съ плюнка заключва, пролѣтъ се Тодоръ съ плюнка отключва?

4. Денемъ мижи като слѣпъ, а ноше си дири хлѣбъ?

5. Ни хвърка, ни ходи, керванитѣ води?

Що е? Скоро отгадай, хайде, бързо, не се май!

1. Пѣтельтъ; 2. Часовникътъ; 3. Охлювътъ; 4. Бухалътъ; 5. Звездата.

Изпраща Анка М. Бурмова — Русе.